

БЕЗКРАЙНОТО МОРЕ

Рик Янси

Превод Ангел Ангелов

ЕГМОНТ

На Санди, пазителката на безкрайността

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Infinite Sea*

Copyright © 2014 by Rick Yancey

Превод Ангел Ангелов

Редактор Стоян Меретев

Коректор Руми Иванова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фридьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1323-4

ЖИТОТО

Няма да има жътва.

Пролетта събуди спящите стебла и яркозелените им стръкове започнаха да се промушват през влажната пръст и да се надигат като сънливци, протягащи се след дълга дрямка. Когато пролетта отстъпи на лятото, яркозелените стебла потъмняха, пожълтяха, а след това станаха златистокафяви. Дните станаха по-дълги и горещи. Дебелите грамади от въртящи се черни облаци носеха дъжд, а кафеникавите стръкове лъщяха в сумрака, стаен под тъмния балдахин на небето. Житото се надигаше и зреещите му класове се огъваха под прерийния вятър, като нахвърлена завеса, като безкрайно, люлеещо се море, което се простираше до хоризонта.

Беше жътва, а нямаше нито един фермер, който да откъсне някой житен клас от стъблото, да го стрие между мазолестите си ръце и да издуха плявата, за да я отдели от зърното. Нямаше жътвар, който да съдвече зърната и да усети как деликатната им кожица се спуква между зъбите му. Фермерът беше умрял от чумата, а останалите от семейството му бяха избягали в най-близкия град, където и те бяха загинали заедно с милиардите други, погубени от Третата вълна. Сега старата къща, построена от дядото на фермера, беше като безлюден остров, заобиколен от безкрайно, кафяво море. Дните започнаха да намаляват, нощите станаха студени и житото започна да поляга под сухия вятър.

То беше оцеляло след градушките и гръмотевиците на летните бури, но късметът нямаше да го спаси от студа. Когато бежанците се подслониха в старата къща, житото вече беше мъртво, смачкано от твърдия юмрук на сланата.

В края на този последен земеделски сезон, петима мъже и две жени, които не се познаваха помежду си отпреди, сега се оказаха свързани от негласното обещание, че и най-незначителният измежду тях е толкова важен, колкото и всички, взети заедно.

Мъжете се редуваха да стоят на пост на верандата. През деня безоблачното небе беше с блестящ, яркосин цвят, а спусналото се ниско над хоризонта слънце обагряше матовокафявото жито с лъскавозлатни нюанси. Нощите не идваха спокойно, а сякаш се сгромолясваха гневно върху земята и под звездната светлина златистокафявото жито започваше да искри с цвета на полирано сребро.

Механизираният свят беше мъртъв. Бреговете бяха опустошени от земетресения и вълни цунами. Чумата беше покосила милиони.

Мъжете на верандата гледаха житото и се чудеха какво ли още предстои.

Рано един следобед, мъжът, който беше на пост, видя морето от жито да се разделя, някой се приближаваше към фермерската къща, пробивайки си път през класовете. Той извика на останалите вътре и една от жените излезе, застана до него на верандата и двамата заедно наблюдаваха как високите стъбла изчезват в кафявото море, сякаш самата земя отдолу ги засмуква. Кой или какво предизвикваше това не можеше да се види над житните класове. Мъжът слезе от верандата. Насочи пушката си към житото. Стоеше на двора и чакаше, жената чакаше на верандата, а останалите чакаха вътре в къщата, притиснали лица към прозорците. Никой не продумваше. Чакаха житната завеса да се вдигне.

Когато това стана, се появи едно дете и тишината на очакването беше нарушена. Жената изтича от верандата и блъсна дулото на пушката надолу.

– Той е просто дете. Би ли застрелял дете?

Лицето на мъжа се изкриви от нерешителност и от усещането, че всичко онова, което преди беше приемал за даденост, сега беше изкривено.

– Откъде да знаем? – попита той жената. – Как можем да сме сигурни в каквото и да било?

Детето се препъна и падна. Жената се затича към него и го взе в обятията си, притискайки мръсното лице на момчето към гърдите си, а мъжът с пушката препречи пътя ѝ.

– Той замръзва. Трябва да го вкараме вътре.

Тогава мъжът усети силен натиск в гърдите си. Той се почувства смазан между онова, което светът е бил, и това, в което се бе превърнал, между човека, който той самият е бил преди, и онзи, който бе сега, и цената на всички неизречени обещания натежа в сърцето му.

– Той е просто дете. Би ли застрелял дете?

Жената мина покрай него, изкачи се нагоре по стъпалата към верандата и влезе в къщата. Мъжът сведе глава, сякаш се молеше, после я вдигна нагоре, сякаш в неизречена молба. Изчака още няколко минути, за да види дали някой друг няма да се появи от житата, защото му се струваше невероятно, че едно хлапе може да оцелее толкова дълго само и беззащитно, без някой да го закриля. Как беше възможно нещо такова?

Когато влезе във всекидневната на старата фермерска къща, той видя жената да държи детето в скута си. Тя го беше увила в одеяло и му бе дала вода. Малките зачервени и премръзнали пръстчета на момчето стискаха чашата. Останалите се бяха събрали в стаята и никой не продумваше, а само гледаха детето, онемели от изненада.

Как нещо такова беше възможно?

Детето изскимтя. Очите му се местеха от лице на лице в търсене на нещо познато, но всички те бяха чужди за него, както бяха чужди и помежду си, преди да настъпи краят на света. Момчето изплака, че му е студено и че има лоша рана на гърлото, която го боли.

Жената, която го държеше, го подкани да отвори уста. Тя видя възпалената тъкан в задната част на устата на детето, но не видя тънката като косъм жица близо до отвора на гърлото му. Не можеше да види миниатюрната капсула, свързана към края на жицата. Когато се наведе, за да надникне в устата на детето, тя не можеше да знае, че устройството вътре в него е настроено да открива въглеродния диоксид в дъха ѝ.

Нашият дъх беше спусъка.

Нашето дете – оръжието.

Експлозията изпари мигновено старата фермерска къща.

За житото беше нужно малко повече време. От къщата, допълнителните постройки или силоза, който през всичките предишни години беше пълен с изобилна реколта, не беше останало нищо. Но сухите, жилави стъбла, които бяха погълнати от огъня, се превърнаха в пепел и когато по залез острият, северен вятър връхлетя прерията, той повдигна пепелта в небето и я разнесе на стотици километри, преди тя да се спусне надолу като сиво-черен сняг, който безразлично се сипеше върху безплодната земя.

– ПЪРВА КНИГА –

**I
ПРОБЛЕМЪТ
НА ПЛЪХОВЕТЕ**

1.

Светът е часовник, който се върти наобратно.

Чувам го в ледените пръсти на вятъра, които драскат по прозореца. Усещам мириса му в плесенясалия килим и гниещите тапети на стария хотел. Чувствам го в повдигането на гърдите на Малката, докато спи. Туптенето на сърцето ѝ, ритъмът на дишането ѝ, което затопля ледения въздух – те са часовникът, чиято пружина се развива.

В другия край на стаята Каси Съливан стои на пост край прозореца. Лунната светлина се процежда през малката цепнатина в завесите зад нея и осветява струйките пара от замръзналия ѝ дъх, които бликат от устата ѝ. По-малкият ѝ брат спи в най-близкото до нея легло – малка топка под купчината завивки. Главата ѝ се върти като някакво махало, докато погледът ѝ се мести между прозореца и леглото. Въртенето на главата ѝ, ритъмът на дишането ѝ, както и това на Фъстъка, на Малката и моето собствено – всичко това отбелязва времето на развиващата се часовникова пружина.

Измъквам се от леглото. Малката простенва насън и се заравя по-дълбоко под завивките. Студът се процежда надолу и стяга гърдите ми, макар че съм напълно облечена, с изключение на ботушите и анорака, които вземам от долния край на леглото. Съливан ме наблюдава, докато навличам ботушите си, и после, когато отивам до килера за раницата и пушката. Присъединявам се към нея до прозореца. Имам чувството, че трябва да кажа нещо преди да изляза. Може да не се видим повече.

– Разделяме се, значи – казва тя. Хубавата ѝ кожа проблясва под млечнобялата светлина, а луничките върху носа и страните ѝ сякаш се носят във въздуха.

– Аха – намествам автомата върху рамото си.

– Знаеш ли, за Дъмбо ми е ясно – заради големите уши. А Фъстъка, защото Сам е толкова малък. За Малката също разбирам. Виж, това за Зомби не ми е много ясно – Бен не ще да ми каже откъде идва. Предполагам, че прякорът на Кекса има нещо общо с това, че той е нисък и дундест. Но защо Катализатора?

Усещам накъде бие. Като изключим Зомби и братчето ѝ, тя вече няма доверие на никого. Име като Катализатора събужда параноята ѝ.

– Аз съм човек.

– Аха – тя поглежда през цепнатината между завесите към паркинга два етажа по-долу, покрит с проблясващ лед. – Така ми каза и един друг човек. И като пълна глупачка, аз му повярвах.

– Не си била чак такава глупачка, като се имат предвид обстоятелствата.

– Не се преструвай, Катализатор – сопва се тя. – Знам, че не ми вярваш за Ивън.

– На *теб* вярвам. Неговата история обаче не се връзва.

Отправлям се към вратата, преди тя да се е нахвърлила отгоре ми. По-добре човек да не предизвиква Каси Съливан по темата за Ивън Уокър. Не я виня за това. Ивън е нейният малък клон над пропастта, в който се е вкопчила, и това, че вече го няма, само я кара още по-здраво да се вкопчва в него.

Малката не издава никакъв звук, но усещам погледа ѝ върху себе си – знам, че е будна. Връщам се при леглото.

– Вземи ме с теб – прошепва тя.

Поклащам глава. Говорили сме за това стотици пъти.

– Няма да отсъствам дълго. Само два дни.

– Обещавах ли?

Няма начин, Малката. Обещанията са единствената останала разменна монета. Трябва да бъдат използвани разумно. Долната ѝ устна потреперва, в очите ѝ има влага.

– Хей – меко ѝ казвам аз. – Какво ти каза за това, войнико? – възпирам желанието си да я докосна. – Кое е най-важното нещо?

– Да не се оставяме на лошите мисли – послушно отвърща тя.

– Защото лошите мисли правят какво?

– Правят ни мекушави.

– А какво става, когато сме мекушави?

– Умираме.

– А искаме ли да умрем?

– Още не – поклаща глава тя.

Докосвам лицето ѝ. Бузите ѝ са студени, покрити с горещи сълзи. *Още не.* Според часовника, който отмерва изтичащото време на човечеството, това малко момиче вероятно е достигнало средната си възраст. Двете със Съливан сме стари. А Зомби? Той е направо изкопаемо.

Той ме чака във фойето, облякъл скиорско яке върху яркожълт суитшърт – и двете бяха свалени от трупове в хотела. Зомби се беше измъкнал от „Кемп Хейвън“ само по тънкото болнично облекло. Лицето под мръсната му брада беше зачервено от треската. Раната от куршум, която му бях нанесла, се беше отворила по време на бягството му от „Кемп Хейвън“ и след като беше превързана от нашия дванадесетгодишен медик, вероятно се бе инфектирала. Той се обляга на гишето, притиска ръка до едната страна на тялото си и се опитва да изглежда така, сякаш всичко е наред.

– Започнах да си мисля, че си променила решението си – казва Зомби и в тъмните му очи сякаш проблясва присмех, но може и да е от треската.

Поклащам глава.

– Малката.

– Тя ще се оправи – той пуска в ход убийствената си усмивка, за да ме успокои.

Зомби не може да оцени напълно колко безценни са обещанията, иначе нямаше да ги раздава така небрежно.

– Не за Малката се безпокоя. Изглеждаш ужасно, Зомби.

– Заради времето е. Действа ми ужасно – на устните му отново проблясва усмивка. – Някой ден все ще се усмихнеш на нещо, което кажа, редник Катализатор, и тогава светът ще се пречупи на две.

– Не съм готова да поема тази отговорност.

Той се засмива и аз сякаш чувам гъргоренето дълбоко в гърдите му.

– Ето вземи – той ми подава още една брошура за пещерите.

– Имам си вече – казвам му аз.

– Вземи и тази, в случай че я загубиш.

– Няма да я загубя, Зомби.

– Ще изпратя Кекса с теб – отбелязва той.

– Не, няма.

– Аз съм шефът и ще го направя.

– Кекса ти е нужен повече тук, отколкото на мен там, отвън.

Той кимва. Знаел е, че няма да се съглася, но не е могъл да се съдържи да направи още един последен опит.

– Може би трябва да се откажем – предлага той. – Искам да кажа, тук не е чак толкова зле. Има хиляди дървеници, няколкостотин плъха и две дузини трупове, но пък гледката е фантастична...

Той поглежда към брошурата в ръката си. *Двадесет и три градуса през цялата година!*

– Докато не ни затрупа снегът или температурите не паднат отново. Положението не може да продължава по този начин, Зомби. Вече се задържахме тук твърде дълго.

Не го разбирам. Водихме безкрайни спорове и сега той иска да продължи. Понякога се чудя на Зомби.

– Трябва да рискуваме и ти знаеш, че не можем да го направим слепешката – продължавам аз. – Има вероятност в тези пещери да се крият и други оцелели и те може да не са готови да постелят червен килим, за да ни посрещнат – особено, ако са се срещали с някои от заглушителите на Съливан.

– Или новобранци като нас – добавя той.

– Така че ще поогледам и ще се върна след два дни.

– Гледай да си изпълниш обещанието.

– Това не е обещание.

Няма какво повече да си кажем. Има още милион неща, за които трябва да поговорим. Това може да е последният път, когато се виждаме. Той също си го мисли, защото казва:

– Благодаря ти за това, че спаси живота ми.

– Вкарах куршум в ребрата ти и сега може да умреш.

Той поклаща глава. Очите му блестят от треската. Устните му са сиви. Защо са го нарекли Зомби? Беше като някаква зла поличба. Първия път, когато го видях, той правеше лицеви опори на двора върху кокалчетата на ръцете си. Лицето му беше изкривено от гняв и болка, върху асфалта под юмруците му се стичаше кръв.

„Кой е този?“ – попитах аз. „Името му е Зомби.“ Казаха ми, че се е борил с чумата и е оцелял, но аз не им повярвах. Никой не побеждава чумата. Чумата е като смъртното наказание.

Над него се беше навел Резник, сержантът, който обучаваше новобранците, и крещеше колкото му глас държи, а Зомби, облечен в безформения син гащеризон, беше стигнал до точката, в която дори само още една опора изглежда невъзможна. Не знам защо се изненадах, когато той ми нареди да го застрелям, за да може да спази неизпълнимото обещание, което беше дал на Фъстъка. Когато гледаш смъртта в очите и тя мигне първа, нищо не изглежда вече невъзможно. Дори четенето на мисли.

– Знам какво мислиш – казва той.

– Не. Не знаеш.

– Чудиш се дали трябва да ме целунеш за сбогом.

– Защо го правиш? – питам аз. – Защо флиртуваш с мен?

Той свива рамене. Усмивката му е разкривена като тялото му, облегнато на гишето.

– Това е нещо нормално. Не ти ли липсват нормалните неща? – пита той и очите му се впиват дълбоко в моите, винаги търсеци нещо, така и не разбрах какво. – Нали се сещаш – крайпътните заведения за бързо хранене, филмите в събота вечер, сладоледените сандвичи и постоянното ровене в Туитър?

– Не използвах Туитър – поклатих глава аз.

– Фейсбук?

Започна леко да ми писва. Понякога ми е трудно да си представя как Зомби е оцелял чак досега. Да копнееш за нещата, които сме загубили, е същото като да се надяваш за неща, които никога няма да се случат. И двете са задънени улици, водещи до отчаянието.

– Това не е важно – отвръщам аз. – Нищо от това не е важно вече.

Смехът на Зомби се разнася дълбоко от гърдите му. Той стига с бълбукане до повърхността като парата на някой горещ извор и в следващия миг аз вече не съм ядосана. Знам, че той вкарва в действие чара си и въпреки че го осъзнавам, по някакъв начин той продължава да ми въздейства. Още една от причините, поради които намирам Зомби за малко изнервящ.

– Странно е – казва той, – как преди смятахме, че всичко това има значение. Знаеш ли какво наистина има значение? – той очаква отговора ми и аз имам усещането, че се готви да си направи майтап с мен, затова не казвам нищо. – Вторият звъ-

нец.

Пак ме прекара. Знам, че е замислил някаква манипулация, но се чувствам безпомощна да го спра.

– Вторият звънец?

– Най-обикновеният звук в света. И когато всичко това свърши, ще има отново последни звънци – той подчертава думите си, може би се безпокои, че не съм го разбрала. – Помисли си само! Как вторият звънец удря отново и всичко се завръща към нормалното. Хлапетата тичат за час, сядат отегчени на чиновните си и чакат последния звънец за деня, представяйки си какво ще правят тази нощ, този уикенд и през следващите петдесет години. И те като нас ще учат за природните бедствия, болестите и световните войни. Нали се сещаш, ще им казват „Когато дошли извънземните, загинали седем милиарда души.“ И тогава звънецът ще иззвъни и всички ще отидат да обядват и да се оплакват, че картофените кюфтета са недоизпечени. Ще казват нещо от сорта на: „Лелее, седем милиарда – това е много нещо. Тъжна работа. Ще ги изядеш ли всичките тия кюфтета?“ Това е нормално. Това има значение.

Значи, не е било шега:

– Недоизпечени картофени кюфтета?

– Добре де, ясно. Всичко това е безсмислено, а аз съм идиот.

Той се усмихва. Зъбите му изглеждат много бели сред мръсната му брада и сега се сещам за това, че говореше за целувки. Чудя се дали четината върху горната му устна ще гъделичка.

Отблъсквам тази мисъл. Обещанията са безценни, а целувката също е един вид обещание.

2.

Ярката звездна светлина прорязва тъмнината и обагря магистралата в перлено бяло. Сухата трева свети, голите дървета проблясват. Като се изключи вятърът, който свисти над мъртвата земя, светът е потънал в тишината на зимата.

Припявам до един джип и хвърлям последен поглед назад към хотела – безличен двуетажен бял правоъгълник сред други

безлични бели правоъгълници, само на шест километра от огромната дупка, която някога беше „Кемп Хейвън“. Кръстихме го хотел „Уокър“, в памет на създателя на тази огромна дупка. Съливан ни каза, че хотелът е бил предварително уговорен за срещата ѝ с Ивън. Мнението ми беше, че е твърде близо до местопрестъплението, твърде трудно за отбраняване, а и така или иначе Ивън Уокър беше мъртъв. Напомних на Зомби, че за среща са нужни двама души. Мнението ми беше отхвърлено. Ако Уокър наистина е бил един от тях, той може да е намерил начин да оцелее.

– Как? – попитах аз.

– Имаше евакуационни капсули – отвърна ми Съливан.

– Е и?

Веждите ѝ се събраха. Тя си пое дълбоко дъх.

– И... той може да се е измъкнал с някоя от тях.

Погледнах я. Тя отвърна на погледа ми. Нито една от двете ни не каза нищо. Тогава Зомби рече:

– Е, така или иначе трябва да се подслоним някъде, Катализатор – тогава още не беше намерил брошурата за пещерите. – А и трябва да му дадем възможност да докаже невинността си.

– Каква невинност? – попитах аз.

– Да докаже, че е този, който казва, че е – Зомби погледна Съливан, която продължаваше да ме гледа гневно. – И да удържи обещанието си.

– Той обеща, че ще ме намери – обясни ми тя.

– Видях товарния самолет – казах аз. – Не видях евакуационна капсула.

Съливан се изчерви под луничките си.

– Само защото ти не си я видяла...

– В това няма смисъл – обърнах се към Зомби. – Същество от раса, хиляди години по-напреднала от нашата, се обръща срещу собствения си вид... по каква причина?

– Не съм осведомен каква е причината – отвърна Зомби с полуусмивка.

– Цялата му история е странна – продължих аз. – Чисто съзнание, обитаващо човешко тяло – ако не им трябват тела, значи, не им трябва и планета.

– Може би планетата им трябва за нещо друго – мъчеше се

да ме убеди Зомби.

– Като например какво? Да отглеждат добитък? Място за почивка?

Нещо друго ме тревожеше – някакъв досаден гласец, който ми повтаряше „*тук нещо друго не е наред*“. *Нещо не се връзва*. Но не можех да разбера какво точно е то. Всеки път, когато се опитвах да го открия, то ми се изплъзваше.

– Нямаше време да навлизаме в подробности – сопна се Съливан. – Бях се съсредоточила да измъкна братчето си от лагера на смъртта.

Зарязах темата. Имах чувството, че главата ѝ всеки момент ще избухне.

Сега, когато за последен път поглеждам назад, мога да различа силуета на същата тази глава, очертан на прозореца на втория етаж на хотела, и това е лошо, наистина лошо – така тя е лесна мишена за снайперист. Следващият заглушител, когото Съливан срещне, може и да не се окаже толкова влюбен, колкото първия.

Спуснах се бързо към тясната редица дървета край пътя. Сковани от леда, есенните останки хрущят под обувките ми. Листа, свити като юмруци, боклуци и човешки кости, разхвърляни от мършоядите. Студеният вятър носи слабия мирис на дим. Светът ще гори в продължение на стотици години. Огънят ще погълне нещата, които сме направили от дърво, пластмаса, гума и плат, след това водата, вятърът и времето ще стрият камъка и стоманата на прах. Колко объркващо е това, че си представяхме как градувете ни ще бъдат опожарени от извънземни бомби и смъртоносни лъчи, когато всичко, от което те са се нуждаели, е Майката природа и времето.

И според Съливан – човешки тела, макар че пак според Съливан, те не се нуждаят от тела.

Виртуалното съществуване не изисква физическа планета...

Когато за пръв път казах това, Съливан не искаше да ме слуша, а Зомби се държеше така, сякаш това няма значение. Той казва, че каквато и да е причината, важното е, че искат да избият всички ни. Всичко останало са просто празни приказки.

Може би. Но аз не мисля така.

Заради плъховете.

Забравих да кажа на Зомби за плъховете.

3.

Преди изгрев слънце достигам до южните покрайнини на Урбана. Това е половината от пътя, движа се точно по график.

От север се бяха дотъркаляли облаци. Слънцето изгрява под тях и оцветява долната им част в блестящо тъмнопурпурно. Ще се изкатери на дърветата, за да се скрия до падането на нощта. След това ще тръгна по откритите поля на запад от града и ще се моля облачната покривка да се задържи известно време, поне докато не стигна отново до магистралата от другата страна. Заобикалянето на Урбана ще добави още няколко километра, но единственото нещо, което е по-опасно от прекосването на някой град през деня, е да се опиташ да го направиш нощем. А рискът е най-важното нещо.

От замръзналата земя се надига мъгла. Много е студено. Той реже страните ми и предизвиква болка в гърдите ми всеки път, когато си поема дъх. Усещам древния копнеж за огън, запечатан дълбоко в гените ми. Укротяването на огъня е било първият голям скок в развитието ни. Той ни е пазил, топлил ни е и е променил мозъците ни, благодарение на смяната на диетата ни от ядки и горски плодове с богато на протеини месо. Сега огънят е поредното оръжие в арсенала на врага ни. С напредването на зимата сме притиснати между два неприемливи риска: да замръзнем до смърт или да издадем местоположението си на неприятеля.

Докато стоя облегната с гръб на дървото, вадя брошурата. *Най-живописните пещери в Охайо!* Зомби е прав. Няма да оцелеем до пролетта без подслон, а пещерите са нашия най-добър – и може би единствен – шанс. Може би са заети или разрушени от врага. Може би в тях има оцелели, които биха застреляли всеки непознат веднага щом го зърнат. Но с всеки следващ ден, в който оставаме в хотела, рискът става десетократно по-голям.

Нямаме друга възможност, ако пещерите се окажат неподходящи. Няма къде да избягаме, къде да се скрием, а идеята да се бием е нелепа. Пружината на часовника се развива.

Когато му изтъкнах това, Зомби ми каза, че мисля твърде много. Усмиваше се. После спря да се усмива и каза:

– Не им позволявай да влязат в главата ти.

Сякаш това беше игра на футбол и той трябваше да ме надхва през полувремето. *Не обръщайте внимание на резултата от петдесет и шест на нула. Играйте да защитите гордостта си!* В моменти като този ми се иска да му зашлевя някой шамар, не че това би било от някаква полза, но би ме накарало да се почувствам по-добре.

Лекият вятър замира. Въздухът се изпълва със смълчано очакване като затишие преди буря. Ако завали сняг, ще се окажем в капан. Аз в тази гора, Зомби в хотела. Все още съм на около тридесет и два километра от пещерите – дали да рискувам да вървя през откритите поля денем или да изчакам, надявайки се, че няма да завали сняг поне до падането на нощта?

Отново се върнах на думичката с Р. Всичко опира до риска. Не само до нашия, но и до онзи, който те поемат – да се настаняват в човешки тела, да създават лагери на смъртта и да обучават хлапета в извършване на геноцид – всичко това е налудничав и глупав риск. Такъв е и Ивън Уокър – противоречив, нелогичен и просто дяволски *странен*. Първите атаки бяха брутални в ефикасността си и унищожиха деветдесет и осем процента от нас. Дори и в четвъртата вълна имаше известна логика – трудно е да организираме някаква значима съпротива, ако не можем да се доверим един на друг. Но след това брилянтната им стратегия започна да се обърква. Имали са десет хиляди години, за да планират заличаването на хората от лицето на Земята и *това* е най-доброто, което са успели да измислят? Това е въпросът, който не спира да се върти в главата ми и на който така и не успявам да намеря отговор, след Малката и нощта на плъховете.

Дълбоко в гората, зад мен и вляво от мен, тих стон прорязва тишината. Незабавно разпознавам звука, чувала съм го хиляди пъти след тяхното пристигане. Първите дни той присъстваше почти навсякъде, като някакъв постоянен фонен шум, като бученето на трафика по натоварена магистрала – звук на човешко съществуване, което изпитва болка.

Изваждам окуляра от раницата, слагам го върху лявото си око и внимателно настройвам лещата. Права го преднамере-

но бавно. Без паника. Паниката убива невроните. Изправям се, проверявам затвора на автомата и се промъквам през дърветата по посока на звука, като оглеждам местността за издайническият зелен блясък на някой заразен. Дърветата са обвити в мъгла, светът е облечен в бяло. Стъпките ми кърпят върху заледе-ната земя. Дъхът ми отеква с бумтежа на свръхзвуков самолет.

Деликатната бяла завеса се отдръпва и на двадесетина метра разстояние виждам фигура, облежната на едно дърво, с отметната назад глава и ръце, отпуснати в скута. В окуляра главата не свети, което означава, че това не е цивилен, а някой, който е част от Петата вълна.

Насочвам автомата към главата му.

– Ръцете! Искам да ти видя ръцете!

Устата му виси отворена. Празните му очи гледат към сивото небе през голите, проблясващи в лед клони. Пристъпвам поблизо. На земята до него лежи същият като моя автомат. Той не посяга към него.

– Къде са останалите от взвода ти? – питам го аз.

Той не отговаря.

Свалям оръжието си. Каква съм идиотка. Ако беше жив щях да видя дъха му, а такъв няма. Стонът, който чух, сигурно му е бил последният. Бавно се оглеждам на триста и шестдесет градуса като задържам дъха си, но не виждам нищо друго, освен дървета и мъгла и не чувам нищо друго, освен бученето на собствената ми кръв в ушите ми. Тогава се приближавам до тялото и се насилвам да не бързам, за да огледам всички подробности. Без паника. Паниката убива.

Същото оръжие като моето. Същият гащеризон. А на земята до него има окуляр. Ясно е, че той е от Петата вълна.

Разглеждам лицето му. Изглежда ми слабо познато. Предполагам, че е на дванадесет или тринадесет, горе-долу на възрастта на Дъмбо. Коленича до него и притискам върховете на пръстите си до врата му. Няма пулс. Разтварям якето му и вдигам нагоре пропитата му с кръв риза, за да погледна раната. Уцелен е в корема с един едрокалибрен куршум.

Изстрел, който не съм чула. Или лежи тук отдавна, или стрелецът използва заглушител.

Заглушител.